

Súd: Správny súd v Banskej Bystrici
Spisová značka: BB-75S/42/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6022200359
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 09. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Kvietok
ECLI: ECLI:SK:SpSBB:2024:6022200359.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Správny súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Kvietka a členiek senátu JUDr. Ing. Lindy Kovandovej, LL.M. (sudkyne spravodajkyne) a JUDr. Michaely Kútikovej, v právnej veci žalobcu: Združenie domových samospráv, o. z., so sídlom Rovniankova 1667/14, 851 02 Bratislava, IČO: 31 820 174, právne zastúpený: Tkáč & Partners, s.r.o., so sídlom Hrnčiarska 29, 040 01 Košice – mestská časť Staré Mesto, IČO: 53 929 691, proti žalovanému: Okresný úrad Banská Bystrica, Odbor opravných prostriedkov, so sídlom Nám. Ľudovíta Štúra 1, 974 05 Banská Bystrica, za účasti ďalšieho účastníka konania: 1/ AVG Building, a. s., Osloboditeľov 4, 976 67 Závadka nad Hronom, IČO: 45 639 957, právne zastúpený: URBÁNI & Partners s. r. o., advokátska kancelária, so sídlom: Skuteckého 17, Banská Bystrica 974 01, IČO: 36 646 181, 2/ INECO, s.r.o., Mladých budovateľov 2, 974 11 Banská Bystrica, 3/ Mesto Banská Bystrica, Československej armády 26, 974 01 Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OU-BB-OOP3-2022/013575-002 zo dňa 24.03.2022, takto

rozhodol:

- I. Správnu žalobu z a m i e t a.
- II. Účastníkom konania právo na náhradu trov konania n e p r i z n á v a.

odôvodnenie:

Administratívne konanie

1. Dňa 02.09.2021 doručila spoločnosť AVG Building, a. s. (ďalší účastník 1/) ako navrhovateľ, v zastúpení spoločnosťou INECO, s. r. o. (ďalší účastník 2/) Okresnému úradu Banská Bystrica, odboru starostlivosti o životné prostredie, ako príslušnému orgánu štátnej správy na úseku posudzovania vplyvov na životné prostredie, zámer navrhovanej činnosti „AVG – administratívne sídlo firmy a prevádzková hala“, vypracovanej podľa Prílohy č. 9 k zákonu č. 24/2006 Z. z. o posudzovaní vplyvov na životné prostredie a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej aj ako „zákon EIA“). Účelom navrhovanej činnosti je výstavba administratívneho sídla a prevádzkovej multifunkčnej haly investorskej firmy.

2. Okresný úrad Banská Bystrica, odbor starostlivosti o životné prostredie (ďalej len „prvostupňový správny orgán“) informoval dotknutú obec, dotknuté orgány, povoľujúce orgány, rezortné orgány a všetkých známych účastníkov, že začal správne konanie vo veci posudzovania predpokladaných vplyvov na životné prostredie dňom doručenia zámeru navrhovanej činnosti navrhovateľom. Zámer navrhovanej činnosti bol zverejnený na webovej stránke prvostupňového správneho orgánu. Dotknutá obec, Mesto Banská Bystrica (ďalší účastník 3/), tiež zverejnila od 09.09.2021 informáciu o doručení zámeru navrhovanej činnosti na svojom webovom sídle. V zákonom stanovenom termíne boli prvostupňovému správne orgánu doručené písomné stanoviská v rámci zisťovacieho konania.

Jedným zo subjektov, ktorý doručil prvostupňovému správne mu orgánu svoje písomné stanovisko, bol aj žalobca.

3. Prvostupňový správny orgán upovedomil účastníkov konania o podkladoch pre vydanie rozhodnutia zo zisťovacieho konania a možnosti sa pred vydaním rozhodnutia vyjadriť k jeho podkladu i k spôsobu zistenia, poprípade navrhnúť jeho doplnenie. Možnosť nazrieť do spisu alebo vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia podľa tohto upovedomenia využil žalobca, ktorý následne zaslal prvostupňovému správne mu orgánu svoje vyjadrenie.

4. Dňa 10.11.2021 prvostupňový správny orgán vydal rozhodnutie č. OU-BB-OSZP3-2021/022544-021, ktorým rozhodol, že predložený zámer navrhovanej činnosti „AVG – administratívne sídlo firmy a prevádzková hala“ sa nebude posudzovať podľa zákona EIA. Súčasne bolo predmetným rozhodnutím rozhodnuté, že pre uvedenú navrhovanú činnosť je možné požiadať o povolenie činnosti podľa osobitných predpisov a rešpektovať nasledovné podmienky: zabezpečiť, aby všetky skladovacie priestory, manipulačné plochy a priestory, kde sa nakladá s nebezpečnými látkami a obalmi z nebezpečných látok, boli zabezpečené tak, aby nedošlo k úniku do povrchových a podzemných vôd a do pôdy a pri realizácii sadových úprav uprednostniť miestne prirodzene rastúce druhy rastlín pred exotickými, miestne nepôvodnými druhmi (ďalej len „prvostupňové rozhodnutie“).

5. Prvostupňový správny orgán dospel k záveru, že navrhovaná činnosť nebude predstavovať podstatný nepriaznivý vplyv na životné prostredie, ale porovnateľné zaťaženia prostredia s pôvodne posudzovaným stavom. Na základe preskúmania a zhodnotenia predloženého zámeru navrhovanej činnosti, zhodnotenia stavu životného prostredia v záujmovom území, doručených stanovísk orgánov štátnej správy a samosprávy, prvostupňový správny orgán skonštatoval, že pri dodržaní všeobecne platných záväzných predpisov a vhodných technických a bezpečnostných opatrení navrhovaná činnosť nebude predstavovať taký zásah do životného prostredia, ktorý by v značnej miere mohol ohroziť životné prostredie a zdravie obyvateľov, a preto rozhodol tak, ako bolo uvedené vo výrokovej časti prvostupňového rozhodnutia.

6. Žalobca v procesnom postavení verejnosti podal voči tomuto rozhodnutiu odvolanie, o ktorom rozhodol žalovaný rozhodnutím č. OU-BB-OOP3-2022/013575-002 zo dňa 24.03.2022, tak že odvolanie žalobcu zamietol a prvostupňové rozhodnutie potvrdil (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“).

7. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia žalovaný skonštatoval, že písomné stanoviská jednotlivých orgánov, ktoré boli doručené prvostupňovému správne mu orgánu boli kladné, dotknuté orgány nepožadovali ďalšie posudzovanie navrhovanej činnosti podľa zákona EIA a nevzniesli ani žiadne požiadavky, či pripomienky, resp. ich pripomienky mali charakter upozornenia navrhovateľa na dodržiavanie platných právnych predpisov. Niektoré subjekty písomné stanovisko k zverejnenému zámeru nedoručili, pričom podľa § 23 ods. 4 zákona EIA sa táto skutočnosť považuje za súhlasné stanovisko.

8. Pokiaľ išlo o námietky žalobcu žalovaný sa stotožnil s postupom prvostupňového správne ho orgánu pri vykonaní zisťovacieho konania a uviedol, že má za to, že odôvodnenie rozhodnutia prvostupňového správne ho orgánu je v súlade s § 20a písm. a), § 29 ods. 3 a § 29 ods. 13 zákona EIA a § 47 ods. 3 Správne ho poriadku, v zmysle ktorého v odôvodnení rozhodnutia musí správny orgán uviesť, ktoré skutočnosti boli podkladom pre rozhodnutie a akými úvahami bol pri ich hodnotení vedený. Prvostupňový správny orgán v odôvodnení rozhodnutia zo zisťovacieho konania opísal navrhovanú činnosť s ohľadom na jej umiestnenie a jej plánovaný rozsah. Takisto z odôvodnenia rozhodnutia vyplývajú údaje o predpokladaných vplyvoch navrhovanej činnosti na životné prostredie a obyvateľstvo a je z neho zrejmé, že vplyvy, ktoré vykazuje navrhovaná činnosť, nie sú významné, aby vznikla potreba ďalšieho posudzovania podľa zákona EIA. Podľa názoru žalovaného prvostupňový správny orgán primerane použil kritériá pre zisťovacie konanie uvedené v prílohe č. 10 k zákonu EIA, spoľahlivo zistil skutkový stav a poskytol dostatočný podklad, aby bolo možné objektívne posúdiť a zhodnotiť vplyv navrhovanej činnosti na životné prostredie a následne vydať rozhodnutie o tom, že zámer navrhovanej činnosti nie je potrebné ďalej posudzovať. V rámci zisťovacieho konania neboli zistené také vplyvy navrhovanej zmeny, ktoré by vylúčili možnosť jej realizácie v danej lokalite. Uvedená skutočnosť sa prejavila aj v stanoviskách od dotknutých orgánov, ktoré predložili kladné stanoviská a nepožadovali ďalšie posudzovanie navrhovanej zmeny podľa zákona EIA, resp. písomné stanoviská od dotknutých subjektov, neboli doručené, čím sa podľa § 23 ods. 4 zákona EIA považujú za súhlasné.

9. V ďalšom texte napadnutého rozhodnutia sa žalovaný vyjadroval k jednotlivým odvolacím námietkam žalobcu. K námietke žalobcu o tom, že podmienky, ktoré eliminujú alebo zmiernujú vplyv na životné prostredie uvádzané v prvostupňovom rozhodnutí sú len miernejšou formuláciou vodného zákona alebo, že vyplývajú zo zákona o ochrane prírody a krajiny a navrhovateľ je povinný tieto podmienky dodržiavať aj bez toho, aby boli predmetom výrokovej časti rozhodnutia, žalovaný uviedol, že podľa § 29 ods. 13

zákona EIA v prípade, že prvostupňový správny orgán rozhodne o ďalšom neposudzovaní navrhovanej činnosti alebo jej zmeny, uvedie vo výroku rozhodnutia podmienky, ktoré eliminujú alebo zmiernujú vplyv na životné prostredie. Kritériá obsahu ani formy podmienok, ktoré eliminujú alebo zmiernujú vplyv na životné prostredie, však nie sú predmetom tohto zákonného vymedzenia. K podmienke týkajúcej sa toho, aby navrhovateľ zabezpečil všetky priestory, kde sa nakladá s nebezpečnými látkami, pred únikom týchto látok do životného prostredia, sa žalovaný vyjadril tak, že táto podmienka nesúvisí s vypúšťaním vôd do povrchových vôd ani do podzemných vôd, nakoľko pri manipulácii so znečisťujúcimi látkami sa nejedná o vypúšťanie vôd do podzemných vôd alebo povrchových vôd, resp. pre takúto činnosť sa nevydáva žiadne povolenie, preto odvolací orgán považuje túto námietku za neopodstatnenú. K druhej podmienke sa žalovaný vyjadril tak, že na výsadbu a pestovanie nepôvodných druhov rastlín sa v zmysle § 7 ods. 3 zákona o ochrane prírody vyžaduje súhlas orgánu ochrany prírody. Avšak vyhláška Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky č. 170/2021 Z. z., ktorou sa vykonáva zákon o ochrane prírody a krajiny, v prílohách č. 2 a 3 obsahuje zoznam nepôvodných druhov rastlín, ktoré sa môžu vysádzať alebo pestovať bez akéhokoľvek súhlasu orgánu ochrany prírody. Preto žalovaný má za to, že prvostupňový správny orgán uvedenou podmienkou vylúčil možnosť vysádzať v dotknutej lokalite aj nepôvodné druhy rastlín, na ktoré sa súhlas orgánu ochrany prírody nevyžaduje, a preto prvostupňový správny orgán reguluje danú oblasť prísnejšie ako zákonodarca. Žalovaný teda nepovažuje podmienky uvedené vo výrokovvej časti prvostupňového správneho rozhodnutia za podmienky uložené v rozpore s § 46 Správneho poriadku v spojení s § 29 ods. 13 zákona EIA.

10. Žalovaný sa nestotožnil ani s námietkou žalobcu o nedostatočnom odôvodnení prvostupňového rozhodnutia. Skonštatoval, že žalobca v rámci konania neuviedol žiadne konkrétne dôvody, z ktorých by vyplývalo, že navrhovaná činnosť, ktorú chce uskutočniť navrhovateľ predloženého zámeru, negatívne ovplyvní životné prostredie v danej lokalite, a že by preto malo byť potrebné prijať žalobcom navrhnuté opatrenia. Žalobca v priebehu konania ani nepreukázal, že práve ním navrhnuté opatrenia sú spôsobilé účinným spôsobom zmierniť dopady navrhovanej činnosti na životné prostredie, resp. ich eliminovať, obdobne počas zisťovacieho konania nebola vznesená žiadna relevantná pripomienka, z ktorej by vzišla reálna potreba vypracovania iného variantu navrhovanej činnosti. Predložený zámer dostatočne definuje a hodnotí vplyvy navrhovanej činnosti na jednotlivé zložky životného prostredia a v zámere navrhnuté opatrenia zabezpečujú súlad navrhovaného riešenia s požiadavkami súčasne platnej legislatívy týkajúcej sa životného prostredia. Pri posúdení zámeru navrhovanej činnosti neboli zistené žiadne skutočnosti, ktoré by po realizovaní štandardných prevádzkových a bezpečnostných opatrení uvedených v zámere navrhovanej činnosti, ako aj dodržiavaním platných a účinných právnych predpisov ohrozovali životné prostredie alebo zdravie obyvateľov.

11. V súvislosti s námietkou, že v konaní nebolo predložené a posudzované variantné riešenie, žalovaný uviedol, že zákonodarca v ustanovení § 22 ods. 6 zákona EIA umožňuje príslušnému orgánu na základe žiadosti navrhovateľa upustiť od požiadavky variantného riešenia navrhovanej činnosti. Navrhovateľ požiadal prvostupňový správny orgán podľa citovaného ustanovenia o upustenie od variantného riešenia zámeru, pričom prvostupňový správny orgán tejto žiadosti vyhovel. Zákon EIA síce ukladá príslušnému správnenému orgánu povinnosť uplatniť voči navrhovateľovi požiadavku na dopracovanie ďalšieho variantu, ale len za predpokladu, že z pripomienkovania zámeru vyplynie potreba posudzovania ďalšieho reálneho variantu navrhovanej činnosti. Na takýto postup nemá dotknutá verejnosť automaticky právny nárok vznesením samotnej požiadavky, bez uvedenia relevantnej argumentácie. Počas zisťovacieho konania nebola zo strany verejnosti ani ďalších dotknutých subjektov predložená žiadna relevantná pripomienka, z ktorej by vzišla reálna potreba dopracovania ďalšieho variantu navrhovanej činnosti. Žalovaný poukázal aj na to, že limitujúcim faktorom odvolacieho konania je vylúčenie možnosti rozhodovať v rámci odvolania o veci, ktorá nebola predmetom rozhodovania na prvostupňovom správnom orgáne. Pokiaľ sa odvolateľ domnieva, že prvostupňový správny orgán pri upustení od variantného riešenia postupoval v rozpore so zákonom, oprávneným subjektom na vyslovenie nezákonnosti uvedeného individuálneho správneho aktu je orgán prokuratúry, resp. správny súd.

12. V súvislosti s námietkou uvádzanou v odvolaní, že prvostupňový správny orgán neumožnil žalobcovi zúčastniť sa konzultácie, hoci o to výslovne žiadal, žalovaný v napadnutom rozhodnutí uviedol, že táto je neopodstatnená. Zákon EIA umožňuje, aby boli počas celého procesu posudzovania vykonané konzultácie v súlade s § 63 tohto zákona, avšak uvedené ustanovenie nešpecifikuje spôsob a formu realizácie konzultácií. Konzultácie môžu byť realizované písomnou alebo ústnou formou. V tejto súvislosti žalovaný zastával názor, že v uvedenom konaní bolo žalobcovi ako dotknutej verejnosti umožnené vykonať písomné konzultácie a to najmä prostredníctvom § 24 ods. 3 zákona EIA a § 33 ods. 2 Správneho poriadku, t. j. možnosť zaslať písomné odôvodnené stanovisko ako aj vyjadrenie k

predmetnej navrhovanej činnosti. Žalobca vo svojej žiadosti o vykonanie konzultácii neuviedol konkrétne dôvody, na základe ktorých bolo potrebné zvoliť konzultácie vo forme ústneho pojednávania. Nakoľko podľa § 32 ods. 2 Správneho poriadku rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje správny orgán, prvostupňový správny orgán, vzhľadom na úroveň spracovania zámeru s prihliadnutím na doručené stanoviská dotknutých subjektov, dospel k záveru, že písomnosti zabezpečené správnym orgánom v rámci správneho konania sú postačujúce na rozhodnutie vo veci, preto nepovažoval nariadenie ústneho pojednávania za nevyhnutné a s týmto záverom sa stotožnil aj žalovaný. Podľa žalovaného tak účastníkom konania, vrátane žalobcu, nebolo znemožnené realizovať konzultácie vo vzťahu k prejednávanej veci.

13. K námietke žalobcu, o tom, že prvostupňový správny orgán neuplatňoval eurokonformný výklad zákona EIA, resp. neuplatňoval smernicu EIA, žalovaný uviedol, že táto smernica je transponovaná do zákona EIA, z tohto dôvodu sú aj konania podľa zákona EIA v súlade s uvedenou smernicou.

14. Námietku odvolateľa o porušení práva verejnosti na informácie o životnom prostredí a práva efektívne hájiť záujmy verejnosti označil žalovaný za neopodstatnenú, nakoľko táto mala počas konania možnosť zapojiť sa do konania a podávať k zámeru navrhovanej činnosti svoje podnety, pripomienky a názory. Bola oboznámená zo zámerom navrhovanej činnosti. Verejnosť bola taktiež informovaná o výsledku zisťovacieho konania prostredníctvom úradnej tabule a webového sídla prvostupňového správneho orgánu. V priebehu zisťovacieho konania neboli identifikované vplyvy súvisiace s realizáciou navrhovanej činnosti, ktoré by mohli významným spôsobom ovplyvniť situáciu, ktorá by si vyžadovala vypracovanie dopravno-kapacitného posúdenia. Realizácia navrhovanej činnosti nebude mať za následok zmenu dopravnej štruktúry, nakoľko sa budú využívať existujúce miestne komunikácie. Realizáciou navrhovanej činnosti nedôjde k významnému nárastu dopravnej záťaže, a teda k nárastu zaťaženia riešeného územia, a preto žalovaný považoval požiadavku žalobcu na vypracovanie projektu dopravno-kapacitného posúdenia za neopodstatnenú.

15. K bodu odvolania, v ktorom žalobca žiadal byť oboznámený s podkladmi odvolacieho konania pre účely vyjadrenia sa podľa § 23 ods. 1 a § 33 ods. 2 Správneho poriadku, žalovaný v napadnutom rozhodnutí uviedol, že pripomienka týkajúca sa povinnosti oboznámenia účastníka konania v odvolacom konaní so všetkými podkladmi pred vydaním rozhodnutia v súlade s § 33 ods. 2 Správneho poriadku je neopodstatnená z dôvodu, že odvolací orgán rozhoduje v odvolacom konaní o dodržaní zákonnosti a procesných postupov prvostupňového správneho orgánu. Ak odvolací orgán nevykonáva ďalšie dokazovanie a vychádza len zo spisového materiálu, doručeného prvostupňovým správnym orgánom, odvolací orgán nie je povinný aplikovať ustanovenie § 33 ods. 2 Správneho poriadku. Na základe osvojenia si skutočností zistených prvostupňovým správnym orgánom, doplnených o právne závery žalovaného a tiež vyhodnotenia odvolacích dôvodov žalovaný rozhodol tak, že odvolanie žalobcu zamietol a prvostupňové rozhodnutie orgánu verejnej správy potvrdil.

Správna žaloba, žalobné body

16. Včas podanou správnu žalobou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného a s tým spojeného prvostupňového rozhodnutia a navrhoval, aby súd v súlade s § 191 ods. 1 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok rozhodnutie Okresného úradu Banská Bystrica, odbor opravných prostriedkov č. sp. OU-BB-OOP3-2022/013575-002 zo dňa 24.03.2022 v celom rozsahu zrušil, a aby súčasne zrušil podľa § 191 ods. 3 písm. a) SSP aj rozhodnutie vydané Okresným úradom Banská Bystrica, odbor starostlivosti o životné prostredie č. OU-BB-OSZP3-2021/022544-021 zo dňa 10.11.2021 a aby vec vrátil Okresnému úradu Banská Bystrica, odbor starostlivosti o životné prostredie ako orgánu prvého stupňa na ďalšie konanie a súčasne žiadal, aby súd žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

17. Napadnuté rozhodnutie podľa žalobcu vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci, je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôvodov, skutkový stav, ktorý vzal orgán verejnej správy za základ napadnutého rozhodnutia je v rozpore s administratívnymi spismi alebo v nich nemá oporu a v konaní došlo zároveň aj k podstatnému porušeniu ustanovení o konaní pred orgánom verejnej správy, ktoré mohlo mať za následok vydanie nezákonného rozhodnutia alebo opatrenia vo veci samej.

18. V úvode správnej žaloby žalobca poukázal na to, že je reprezentantom verejnosti ako takej a v danej veci nepresadzuje ani tak svoje subjektívne práva a záujmy, ale záujmy celej verejnosti a to najmä s ohľadom na zásadu legitímnych očakávaní a právnej istoty ktoréhokoľvek občana z hľadiska jeho ústavných práv na ochranu životného prostredia podľa čl. 44 a čl. 45 Ústavy SR. Namietal, že ďalší účastník v 1/ rade nesplnil svoju zákonnú povinnosť upravenú v § 17 ods. 2 a v § 18 zákona č. 17/1992

Zb. o životnom prostredí a to, že žalovaný si nespĺnil povinnosti podľa § 3 ods. 1 Správneho poriadku a v naznačenom smere nevyžadoval dôsledné plnenie povinností zo strany účastníka v 1/ rade ako navrhovateľa predmetnej činnosti a súčasne nechránil záujmy spoločnosti a fyzických a právnických osôb na úplné a presné informácie o životnom prostredí. Namietal aj porušenie § 3 ods. 2 Správneho poriadku tým, že žalovaný nedal verejnosti možnosť chrániť svoje práva a oprávnené záujmy tým, že verejnosť nemala k dispozícii všetky pre rozhodnutie podstatné informácie. Žalovaný podľa žalobcu porušil aj ust. § 3 ods. 4 Správneho poriadku tým, že zvolil také vybavenie vecí, ktoré nevedlo k jeho správne vybaveniu a zároveň spôsob vybavovania niektorých procesných ustanovení nad zákonom predpokladanú mieru zaťažuje účastníkov konania.

19. Ďalej žalobca citoval ust. § 20a, § 24 ods. 2 a § 29 ods. 13 zákona EIA a namietal, že podmienky rozhodnutia podľa § 29 ods. 13, resp. § 37 ods. 5 zákona EIA vyplývajúce zo stanovísk verejnosti neboli zapracované medzi záväznými environmentálnymi opatreniami buď vôbec alebo nedostatočne. Následne nebolo náležite vysvetlené, prečo opatrenia navrhované žalobcom neboli uložené v zmysle § 20a zákona EIA.

20. V ďalšom texte správnej žaloby žalobca uvádzal, že právo na úplné a presné informácie o životnom prostredí je upravené nielen vnútroštátnymi predpismi, ale aj medzinárodnými dohodami, medzi ktoré patrí aj Aarhuský dohovor. Tvrdil tiež, že ustanovenia zákona EIA, konkrétne § 24 ods. 1, § 29 ods. 10, § 31, § 36 a § 63 reálne naplnené neboli, a preto procesný postup žalovaného nevedol k účelu a cieľu kogentného stanoveného smernicou EIA a Aarhuským dohovorom. Žalobca namietal nedôslednú a nedokonalú transpozíciu Aarhuského dohovoru a smernice EIA do zákona EIA. Podľa žalobcu je potrebné právnu normu podľa § 24 ods. 1 písm. e) zákona EIA vykladať tak, že bolo povinnosťou správneho orgánu okrem samotného zámeru s prílohami zverejniť aj všetky stanoviská a vyjadrenia dotknutých orgánov, vyjadrenia verejnosti a doplňujúce informácie.

21. Žalobca namietal, že vo výrokovej časti rozhodnutia mal prvostupňový správny orgán zákonnú povinnosť určiť konkrétne zmiernujúce podmienky, ktoré eliminujú alebo zmiernujú vplyv na životné prostredie, pričom pri formulovaní týchto podmienok má vychádzať aj zo stanovísk doručených k zámeru. Súčasne platí, že v zmysle § 20a písm. a) zákona EIA má rozhodnutie obsahovať zdôvodnenie uvedenia uložených podmienok a/alebo súčasné zdôvodnenie absencie navrhovaných podmienok. Tvrdil, že správny orgán sa nedostatočne vysporiadal s jeho pripomienkami, nakoľko ani jedno z opatrení, ktoré navrhoval, sa nepremietlo priamo do výroku prvostupňového rozhodnutia ani neinšpirovalo prvostupňový orgán na doplnenie iných podmienok na základe vlastnej úvahy a vlastnej odbornej činnosti. Podľa žalobcu, ak prvostupňový správny orgán neakceptuje návrhy žalobcu, musí určiť iné, vo výsledku porovnateľné alebo účinnejšie environmentálne opatrenia a svoj výber opatrení náležite zdôvodniť.

22. Prvostupňové rozhodnutie ako aj napadnuté rozhodnutie podľa žalobcu neobsahujú konkrétne zmiernujúce opatrenia, ale obsahujú iba uvedenie všeobecných právnych povinností, ktoré vyplývajú z iných právnych prepisov a je nimi navrhovateľ viazaný bez ohľadu na to, či sú uvedené v rozhodnutí. Prvá zmiernujúca podmienka určená prvostupňovým orgánom „zabezpečiť všetky priestory, kde sa nakladá s nebezpečnými látkami pred únikom týchto látok do životného prostredia (do pôdy, do povrchových vôd, do podzemných vôd)“ je podľa žalobcu podmienkou, ktorú ustanovuje § 36 a § 37 zákona o vodách. Druhá zmiernujúca podmienka „pri realizácii sadových úprav uprednostniť prirodzene rastúce druhy rastlín pred exotickými miestne nepôvodnými druhmi“ je len podmienkou, ktorá bez ďalšieho vyplýva z § 7 zákona č. 543/2002 o ochrane prírody a krajiny. Žalobca teda konštatuje, že ide o podmienky, ktorými by bol navrhovateľ aj tak viazaný na základe osobitného predpisu. Správny orgán, teda efektívne neurčil žiadnu podmienku na zmiernenie vplyvov na životné prostredie na žiadnom z úsekov životného prostredia.

23. V správnej žalobe žalobca namietal aj porušenie princípu rovnosti účastníkov konania, ktoré videl v tom, že prvostupňový orgán nebral do úvahy pripomienku žalobcu ako zainteresovanej verejnosti a vychádzal len z podaní dotknutých orgánov, čo žalobca vníma tak, že správne orgány účelovo neuznávajú činnosť environmentálnych spolkov akým je žalobca, a to spôsobuje nezákonnosť, tak napadnutého ako aj prvostupňového rozhodnutia.

24. Tiež namietal, že v konaní nebolo predložené a posudzované okrem nulového variantu iné variantné riešenie. Variantnosť nebola ani nariadená a to napriek tomu, že žalobca to v rámci svojho uplatneného stanoviska požadoval, čím boli podľa žalobcu porušené ust. § 22 ods. 6 zákona EIA v kombinácii s § 22 ods. 4, v spojení s časťou V. prílohy č. 9 k zákonu EIA. Prvostupňový orgán sa podľa žalobcu nedostatočne vysporiadal s odôvodnenosťou jedno-variantného riešenia. V uvedenom žalobca videl aj nesprávne zistenie skutkového stavu a nesprávnu aplikáciu ustanovenia zákona EIA, kde je

predpokladom vypracovanie zámeru s viacerými variantmi a upustenie od viacerých variantov, resp. zámerov má byť len výnimkou z pravidla.

25. V žalobe žalobca namietal tiež nedostatočné odôvodnenie a arbitrárnosť napadnutého rozhodnutia. Tvrdil, že žalovaný v napadnutom rozhodnutí nesplnil kvalitatívne a zákonné náležitosti na formu a obsah odôvodnenia rozhodnutia. Podľa žalobcu žalovaný rovnako ako prvostupňový orgán rezignovali na svoju povinnosť zistiť vplyvy na životné prostredie a prijať primerané opatrenia, namietal, že v napadnutých rozhodnutiach podľa žalobcu absentuje uvedenie akýchkoľvek úvah správneho orgánu, ktorými bol vedený pri hodnotení dôkazov. Napadnuté rozhodnutia sú tak podľa neho nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôvodov, skutkový stav, ktorý vzal orgán verejnej správy za základ napadnutého rozhodnutia je v rozpore s administratívnymi spismi alebo v nich nemá oporu a v konaní došlo zároveň aj k podstatnému porušeniu ustanovení o konaní pred orgánom verejnej správy, ktoré mohlo mať za následok vydanie nezákonného rozhodnutia alebo opatrenia vo veci samej. Ani prvostupňový orgán, ani odvolací orgán sa s argumentami žalobcu nijakým spôsobom nevysporiadali.

26. Na záver žalobca namietal nesprávny procesný postup spočívajúci v nezvolaní konzultácie podľa § 63 zákona EIA, ktorého sa primárne domáhal. Aj žalovaný mal podľa žalobcu povinnosť zvolať konzultácie, avšak tento uplatňuje reštriktívny výklad zákona EIA a ide proti účelu a cieľu zákona EIA, ako aj Aarhuského dohovoru. Vykonanie konzultácie podľa § 63 zákona EIA a nie je totožné ako ústne pojednávanie podľa § 21 Správneho poriadku. Poskytnutie stanoviska nemôže byť podľa žalobcu chápané ako konzultácia, lebo je len jednostranným prejavom názoru, konzultáciou je odborná diskusia, ktorú mal zabezpečiť žalovaný.

Vyjadrenie žalovaného k správnej žalobe

27. K obsahu správnej žaloby sa žalovaný vyjadril tak, že žalobné námietky sú z väčšej časti totožné s odvolacími námietkami a v tomto smere sa žalovaný v plnej miere pridrižava právneho názoru uvedeného v napadnutom rozhodnutí. Žalovaný uviedol, že nepopiera, že ochrana životného prostredia ako spoločného záujmu všetkých občanov Slovenskej republiky je dôležitou aktivitou, ktorá si zaslúži pozornosť a podporu. Žalobca však podľa neho zasiela stanoviská s rovnakými pripomienkami pre každý zámer/oznámenie o zmene navrhovanej činnosti a to bez rozdielu, či ide o priemyselnú činnosť, infraštruktúru, účelové objekty pre šport, rekreáciu a cestovný ruch, vodné hospodárstvo a pod. Žalovaný vidí pochybnosti vo vážnosti prejavenej vôle žalobcu, nakoľko jednotlivé žalobné body nereflektujú konkrétne skutkové a právne okolnosti a taktiež sú zjavne prevzaté z iných konaní. O uvedenej skutočnosti svedčí napríklad fakt, že žalobca v niektorých bodoch správnej žaloby cituje z rozhodnutia žalovaného alebo z rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu, hoci citované tvrdenia tieto rozhodnutia vôbec neobsahujú. Pokiaľ žalobca vo veľkej časti žaloby len uvádza rozsiahle citácie rozhodnutí rôznych súdov, bez individualizácie vyjadrenia vplyvu ich záverov na zákonnosť napadnutého rozhodnutia, tieto skutočnosti nemajú potrebnú relevanciu a žalovaný zastáva názor, že ich nie je možné brať v rámci preskúmania zákonnosti napadnutého rozhodnutia do úvahy a ďalej sa nimi zaoberať. Žalobca podal správnu žalobu bez toho, aby z nej bolo zrejmé, v čom by mala navrhovaná činnosť odporovať predpisom na ochranu životného prostredia, nenamielal konkrétne skutočnosti týkajúce sa napadnutého rozhodnutia, neuviedol, v čom spočíva nesprávnosť záverov prijatých žalovaným k jednotlivým námietkam žalobcu uvedeným v jeho odvolaní. Žiadna z námietok žalobcu obsiahnutých v podanom odvolaní nekorešpondovala s vecnou stránkou navrhovanej činnosti. Na základe uvedených skutočností má žalovaný za to, že zo strany žalobcu ide o konanie hraničiace so šikanóznym výkonom práva. Preto navrhol súdu, aby postupoval v zmysle § 5 ods. 12 Správneho súdneho poriadku v spojení s § 28 Správneho súdneho poriadku a neposkytol ochranu právam alebo právom chráneným záujmom žalobcu z dôvodu zjavného zneužívania práva.

28. Pokiaľ by správny súd pristúpil k súdnemu prieskumu žalobných bodov, žalovaný k nim uviedol nasledovné:

29. K porušeniu § 24 ods. 1 písm. i) zákona EIA žalovaný uviedol, že informácie o životnom prostredí, vrátane predpokladaných vplyvov navrhovanej činnosti, boli uvedené v zámere navrhovanej činnosti, ktoré bolo v súlade s ustanovením § 24 ods. 1 a § 23 ods. 1 zákona EIA zverejnené a verejnosti dostupné na webovom sídle prvostupňového správneho orgánu, webovom sídle Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky a zároveň informácia o zámere bola dostupná prostredníctvom zverejnenia dotknutou obcou v súlade s § 23 ods. 3 zákona EIA na jej úradnej tabuli. Verejnosť mala počas konania možnosť sa zapojiť do konania a podávať k navrhovanej činnosti svoje podnety, pripomienky a názory. Žalobca v rámci prvostupňového konania zaslal stanovisko k zámeru navrhovanej činnosti, čím je preukázaná skutočnosť, že verejnosť bola s týmto zámerom oboznámená. Verejnosť, ktorá nebola

účastníkom konania, bola taktiež informovaná o výsledku zisťovacieho konania v súlade s § 29 ods. 15 zákona EIA prostredníctvom úradnej tabule a webového sídla prvostupňového správneho orgánu a tak isto prvostupňový správny orgán zverejnil rozhodnutie zo zisťovacieho konania na webovom sídle Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky, pričom týmto spôsobom bolo zachované právo verejnosti podať odvolanie podľa § 24 ods. 4 zákona EIA a stať sa tak účastníkom nielen zisťovacieho konania, ale aj nasledujúcich povoľovacích konaní. Tiež poukázal na to, že žalobca bol v zmysle § 33 ods. 2 Správneho poriadku informovaný o ukončení dokazovania a o možnosti vyjadriť sa k zhromaždeným podkladom a k spôsobu ich zistenia, pričom v tomto smere žalobca na uvedené upovedomenie reagoval iba požiadavkou, aby prvostupňový správny orgán v zmysle čl. 4 Aarhuského dohovoru všetky podklady rozhodnutia zaslal na žalobcov e-mail, resp. do jeho elektronickej schránky alebo ich zverejnil na stránke Ministerstva životného prostredia SR. Je však potrebné poznamenať, že cieľom čl. 4 Aarhuského dohovoru je predovšetkým umožniť za podmienok stanovených vnútroštátnym právom výkon práva na prístup a šírenie informácií o životnom prostredí a nie sprístupňovanie administratívnych spisov vedených v konkrétnych správnych konaniach.

30. Žalovaný poukázal na to, že zákon EIA má v ustanovení § 24 ods. 1 zhrnuté len tie najdôležitejšie výstupy jednotlivých fáz konania, ktoré sú určené pre verejnosť, uvedené ustanovenie neobsahuje taxatívny výpočet skutočností, ktoré je príslušný správny orgán povinný zverejniť. Toto ustanovenie tak vytvára priestor pre správny orgán, aby podľa skutočností zistených počas prebiehajúceho konania zvážil, čo je informácia dôležitá na vydanie záverečného stanoviska alebo povolenia. Žalovaný má za to, že prvostupňovému správne mu orgánu v zisťovacom konaní nevyplývala z písmena i) povinnosť zverejňovať doručené stanoviská dotknutých orgánov či dotknutej verejnosti alebo dopĺňujúce informácie navrhovateľa. Žalovaný tiež poukázal na to, že žalobca námietku týkajúcu sa sprístupňovania informácií nevzniesol v podanom odvolaní a preto nebolo možné, aby sa žalovaný správny orgán iným vyčerpávajúcim spôsobom touto skutočnosťou v odôvodnení druhostupňového rozhodnutia zaoberal. Námietku preto vyhodnotil ako neopodstatnenú.

31. K porušeniu § 20a, § 29 ods. 3 a § 29 ods. 13 zákona EIA v spojení s § 47 ods. 3 Správneho poriadku žalovaný uviedol, že žalobca v tomto smere nepredniesol žiadne konkrétne námietky, v ktorých by namietal argumentáciu a závery, ktorými sa žalovaný správny orgán vysporiadal s touto odvolacou námietkou v napadnutom rozhodnutí. Žalobca neuviedol žiadnu skutkovú a právnu argumentáciu o tom, prečo závery žalovaného nemôžu z hľadiska zákonnosti obstať, preto žalovaný považuje túto žalobnú námietku za irelevantnú.

32. Žalovaný ďalej nesúhlasil ani s námietkou žalobcu, že prvostupňový správny orgán pochybil, lebo nielenže neuviedol návrh podmienok žalobcu do výroku prvostupňového rozhodnutia, ale sa s nimi v odôvodnení rozhodnutia ani nevysporiadal. Prvostupňový správny orgán podľa žalovaného v rozhodnutí uviedol jednotlivé pripomienky žalobcu a tieto vyhodnotil samostatne na strane 10 prvostupňového rozhodnutia. Z tejto časti odôvodnenia rozhodnutia jednoznačne vyplýva, že žalobca k navrhovanej činnosti uplatnil požiadavky, ktoré evidentne nesúviseli s predmetným predloženým zámerom navrhovanej činnosti. Žalobca podľa názoru žalovaného ani v tomto smere nepredniesol žiadne konkrétne námietky a to ani v odvolacom konaní. Žalovaný preto považoval prvostupňové rozhodnutie za vecne správne. K podaným pripomienkam žalobcu prvostupňový správny orgán zaujal stanovisko a žalovaný sa s uvedeným plne stotožnil. Nie je preto pravdivé tvrdenie žalobcu, že ním navrhované opatrenia boli odmietnuté ako nedôvodné bez bližšej argumentácie, pretože v preskúmaných rozhodnutiach sú uvedené dôvody, prečo opatrenia a podmienky navrhované žalobcom neboli zohľadnené. Navyše, povinnosť odôvodňovať rozhodnutie nemá byť ponímaná v takom zmysle, že je potrebné sa vysporiadať s každým argumentom, pokiaľ nemá pre vec podstatný význam.

33. Pokiaľ žalobca namietal, že neboli akceptované ním navrhované eliminačné alebo zmierňujúce podmienky, žalovaný poukázal aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Sžo/89/2015 z 23.02.2017, podľa ktorého zo žiadneho zákona Slovenskej republiky, ani z Aarhuského dohovoru nevyplýva právny nárok občianskych združení a zainteresovanej verejnosti, aby ich pripomienkam, ktoré podávajú v procese posudzovania vplyvov na životné prostredie, bolo vyhovené. Účelom prístupu k informáciám a účasti verejnosti na rozhodovacom procese, ako aj prístupe k spravodlivosti v záležitostiach životného prostredia zaručených týmto dohovorom je, aby sa verejnosť mohla nielen vyjadriť, ale najmä prostredníctvom odborníkov z oblasti životného prostredia predložiť kvalifikované pripomienky tak, aby sa hodnotiaci proces viedol v odbornej vecnej rovine vzhľadom k cieľu. Na základe všetkých uvedených skutočností považuje žalovaný aj tento žalobný bod za neopodstatnený.

34. K porušeniu § 22 ods. 6 zákona EIA žalovaný uviedol, že na konanie, ktorého predmetom je upustenie od variantného riešenia, sa v zmysle § 64 písm. c) zákona EIA neuplatňujú ustanovenia Správneho poriadku. Upustenie od variantného riešenia predchádza podaniu žiadosti o vykonanie

zistovacieho konania, čím je vylúčené, aby žalovaný ako odvolací správny orgán rozhodoval v rámci odvolania o veci, ktorá nebola predmetom rozhodovania na prvostupňovom správnom orgáne. Žalovaný ešte doplnil, že zo žiadneho doručeného stanoviska (ani žalobcovho) nevyplývala konkrétna pripomienka, z ktorej by vzišla reálna potreba dopracovania ďalšieho variantu navrhovanej činnosti a preto žalovaný aj tento žalobný bod považuje za neopodstatnený.

35. K porušeniu § 63 zákona EIA žalovaný uviedol, že aj s touto námietkou sa dostatočným a zrozumiteľným spôsobom vysporiadal vo svojom rozhodnutí. Z administratívneho spisu je zrejmé, že z doručených stanovísk dotknutých subjektov vyplývalo, že nemajú žiadne namietavé stanoviská, resp. z nich ani nevyplývala potreba realizácie konzultácie. Žalobca, ktorý sa dožadoval konzultácie voči navrhovanej činnosti uplatnil požiadavky, ktoré evidentne s ňou nesúviseli. Preto nebolo ani potrebné zvolávať konzultácie s prihliadnutím na ich účel definovaný v § 63 zákona EIA. Žalobca v žalobe neuvádza konkrétne žalobné námietky, ktorými by odôvodňoval potrebu vykonania konzultácií – s vymedzením, aké skutočnosti si vyžadovali, aby boli medzi účastníkmi konania a zúčastnenými orgánmi konfrontované a vyjasňované, prečo nepostačovalo zaujatie stanovísk a vyjadrení v takom rozsahu, aké boli v písomnej podobe realizované v administratívnom konaní. Žalovaný v tejto súvislosti ešte dal do pozornosti skutočnosť, že dňa 09.04.2020 nadobudla účinnosť novela zákona EIA, ktorá v ustanovení § 65g ods. 1 tohto zákona zaviedla pre príslušné orgány počas trvania mimoriadnej situácie, núdzového stavu alebo výnimočného stavu vyhláseného v súvislosti s ochorením COVID-19 povinnosť uskutočňovať konzultácie písomnou formou. Prvostupňový správny orgán dal listom zo dňa 25.10.2021 v súlade s § 23 ods. 1 a § 33 ods. 2 Správneho poriadku účastníkom konania možnosť vyjadriť sa k podkladu rozhodnutia a navrhnúť jeho doplnenie, pričom v tomto smere ani žalobca nenamietal, že pre rozhodnutie neboli postačujúce tie podklady, ktoré boli správnym orgánom obstarané a že sú tu také skutočnosti, ktoré by bolo potrebné ešte riešiť a konfrontovať formou konzultácií. Tieto skutočnosti bližšie nekonkretizoval v správnej žalobe.

36. Po vyhodnotení obsahu podanej žaloby teda žalovaný uviedol, že sa pridrižiava v plnej miere právneho názoru uvedeného v napadnutom rozhodnutí. Toto rozhodnutie považuje za zákonné, dostatočne odôvodnené, zrozumiteľné a má za to, že zistený skutkový stav bol dostačujúci na riadne posúdenie veci a procesné práva účastníkov konania boli zabezpečené dostatočným spôsobom. Na základe uvedeného navrhoval, aby súd žalobu žalobcu odmietol ako žalobu, ktorou sa sleduje zneužitie práva. Pokiaľ súd pristúpi k súdnemu prieskumu žalobných bodov, žalovaný navrhoval, aby súd žalobu zamietol ako nedôvodnú.

Vyjadrenia ďalších účastníkov konania

37. K správnej žalobe sa vyjadril ďalší účastník konania v 1/ rade tak, že žalobu označil za nedôvodnú. Uviedol, že je výsledkom obvyklého šikanózneho spôsobu uplatňovania práv žalobcom v týchto typoch konania, rozhodnutie žalovaného považuje za zákonné, správne a že je výsledkom správnej činnosti orgánu vecne príslušného s ohľadom na merito veci. Žaloba je vo viacerých bodoch formulárová, univerzálna bez ohľadu na konkrétne skutkové okolnosti prípadu. Žalobca nekonkretizuje a neodkazuje na žiadnu časť rozhodnutia a individuálnu skutočnosť, pre ktorú by malo byť napádané rozhodnutie nesprávne a ani vlastný pohľad na toto tvrdenie, resp. skutkové vymedzenie žaloby ako takej. Žalobca abstrahuje jednak od samotného rozhodnutia, ako aj od lokality a od okolností, za ktorých rozhodnutie bolo vydané. Žalovaný postupoval štandardne, v intenciách aplikovateľnej rozhodovacej činnosti a výsledkom je správne rozhodnutie. V závere navrhuje, aby súd vydal rozsudok v znení, že žaloba sa zamietla a žalobca je povinný nahradiť trovy konania v rozsahu 100%.

38. K správnej žalobe sa vyjadril aj ďalší účastník konania v 3/ rade, ktorý uviedol, že na to, aby bolo možné konštatovať, že vydaným rozhodnutím došlo ku skutočnostiam žalobcom uvádzaným ako dôvody na zrušenie rozhodnutia žalovaného, nepostačuje, že žalobca uvádza výpočet dôvodov podľa § 191 SSP, každý jednotlivý dôvod musí byť zo strany žalobcu podoprený konkrétnymi skutkovými tvrdeniami s ich logickým odôvodnením vo vzťahu k príslušnej zákonnej právnej úprave. Napríklad, ak žalobca v žalobe uvádza, že rozhodnutie žalovaného vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, v žalobe sa súčasne musí výslovne uvádzať, v čom konkrétne spočíva nesprávne právne posúdenie veci. Uvedené skonštatoval aj Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku sp. zn. 8Sžo/81/2010. Poukázal na § 182 ods. 1, písm. e) Správneho súdneho poriadku a tiež namietol aj to, že žalobca v žalobe uvádza podmienky, ktoré sa vo výroku prvostupňového rozhodnutia ani nenachádzajú. Na základe uvedených skutočností Mesto Banská Bystrica navrhuje, aby správny súd žalobu žalobcu zamietol podľa § 190 SSP.

Ďalšie vyjadrenia účastníkov konania

39. V replike žalobca uviedol, že má za to, že jeho žaloba obsahuje všetky náležitosti v súlade so zákonom, že riadne špecifikoval konkrétne dôvody, ktoré následne podoprel zákonnými ustanoveniami a príslušnou judikatúrou. Podľa žalobcu štátna správa v oblasti životného prostredia zlyháva nielen v jednotlivých osobitných prípadoch, ale zlyháva systémovo nesprávnou aplikáciou právnych predpisov. Účelom podaných stanovísk a v konečnom dôsledku aj správnych žalôb zo strany žalobcu je teda zmena prístupu navrhovateľov a úradníkov a v konečnom dôsledku zmena vnímania problematiky životného prostredia v najširšej verejnosti. Takýto prístup nie je zneužitím práva ani jeho šikanóznym využívaním. Poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5SŽp/21/2012, sp. zn. 5SŽz/1/2010 a sp. zn. 8SŽz/1/2010, z ktorých vyplýva, že občianske združenia nemajú nárokovateľnosť konkrétnych pripomienok, cieľom pripomienok občianskych združení má byť námet na inšpiráciu odbornej diskusie, prostredníctvom odporúčaní. Podľa žalobcu je to skôr žalovaný, ktorý umelo vytvára prekážky verejnosti pri účasti na povoľovacích konaniach, čo je šikanóznym výkonom práva zo strany správneho orgánu, kde orgán priamo využíva verejnú moc, ktorá mu bola zverená a ktorá má slúžiť vo verejnom záujme na to, aby sťažovala prístup verejnosti, ktorej cieľom je ochrana životného prostredia, k informáciám, čo je v rozpore s čl. 3 ods. 8 Aarhuského dohovoru. Žalobca ďalej v replike namietal, že v jeho prípade nie je dodržaný princíp rovnosti pred zákonom, lebo sa od neho vyžaduje preukázanie „skutočného“ záujmu a že je považovaný za menej ako štátny orgán a záujmy podnikateľov a že využívanie vlastníckeho práva, najmä v aplikačnej praxi je kladené nad právo na priaznivé životné prostredie, ktoré vo verejnom záujme obhajuje žalobca. Vzhľadom k tomu nemožno chápať žalobu ako márne uplatnenie práva, šikanóznym výkonom práva alebo zjavné zneužitie práva. Postupom žalovaného podľa žalobcu nedošlo k úplnému a presnému zisteniu informácií o životnom prostredí, čím bolo porušené právo žalobcu ako zainteresovanej verejnosti s procesným postavením sui generis. Vzhľadom na uvedené skutočnosti žalobca zotrval na ním podanej správnej žalobe a žiadal aby súd rozhodol tak, ako je uvedené v žalobnom návrhu a aby priznal žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100%.

40. Žalovaný v duplike uviedol, že sa pridrižava právneho názoru uvedeného v napadnutom druhostupňovom rozhodnutí a vo vyjadrení k žalobe a zotráva na žiadosti, aby správny súd žalobu zamietol ako nedôvodnú.

41. Ďalší účastník konania v 3/ rade sa ešte vyjadril ďalším podaním zo dňa 05.10.2022 a to tak, žalobca vo vyjadrení neuvádza konkrétne skutkové tvrdenia, ktoré by boli obranou proti tvrdeniam ďalšieho účastníka 3/, že žaloba neobsahuje náležitosti vyžadované § 182 ods. 1, písm. e) SSP, teda konkrétne skutkové a právne dôvody, pre ktoré žalobca považuje napadnuté výroky rozhodnutia alebo opatrenia za nezákonné a to čo sa týka každého dôvodu osobitne. Žalobca podľa neho neuvádza, ktoré konkrétne pripomienky verejnosti neboli akceptované správnym orgánom a ktorý z odvolacích dôvodov správnej žaloby sa na uvedené skutkové tvrdenie vzťahuje. Na základe uvedených skutočností navrhol, aby správny súd žalobu žalobcu zamietol podľa § 190 SSP.

Posúdenie podstatných skutkových okolností a právnych argumentov správnym súdom

42. Podľa § 3 ods. 3 písm. a) zákona č. 151/2022 Z. z. o zriadení správnych súdov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ak § 4 ods. 1 neustanovuje inak, výkon súdnictva prechádza od 1. júna 2023 z krajských súdov na správne súdy vo všetkých veciach, v ktorých je od 1. júna 2023 daná právomoc správnych súdov, a to z Krajského súdu v Banskej Bystrici, Krajského súdu Trenčína a Krajského súdu v Žiline na Správny súd v Banskej Bystrici.

43. Správny súd v Banskej Bystrici (ďalej len „správny súd“) teda ako vecne a miestne príslušný správny súd podľa § 10 a § 13 ods. 1 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) a podľa § 3 ods. 1, 2, 3 zákona č. 151/2022 Z.z. o zriadení správnych súdov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, na základe podanej správnej žaloby preskúmal zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, ako aj postup, ktorý predchádzal ich vydaniu a to výlučne v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe (§ 134 ods. 1 SSP). Nakoľko nebol daný dôvod pre nariadenie pojednávania podľa § 107 ods. 1 SSP, správny súd vo veci rozhodoval postupom podľa § 107 ods. 2 SSP bez nariadenia pojednávania. Po prejednaní veci správny súd dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná, preto ju rozsudkom podľa § 190 SSP z nižšie uvedených dôvodov zamietol. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 12.09.2024.

44. Podľa § 17 ods. 2 zákona č. 17/1992 Zb. o životnom prostredí v znení relevantnom pre prejednávanú vec (ďalej len „zákon o životnom prostredí“), každý, kto využíva územia alebo prírodné zdroje, projektuje, vykonáva alebo odstraňuje stavby, je povinný také činnosti vykonávať len po zhodnotení ich vplyvov na životné prostredie a zaťaženie územia, a to v rozsahu ustanovenom týmto zákonom a osobitnými predpismi.

45. Podľa § 18 zákona o životnom prostredí, každý, kto svojou činnosťou znečisťuje alebo poškodzuje životné prostredie alebo kto využíva prírodné zdroje, je povinný na vlastné náklady zabezpečovať sledovanie tohto pôsobenia a poznať jeho možné dôsledky.

46. Podľa § 20a písm. a) zákona o posudzovaní vplyvov na životné prostredie a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom pre relevantnú vec (ďalej len (zákon EIA“), rozhodnutie vydané v zisťovacom konaní a záverečné stanovisko okrem všeobecných náležitostí rozhodnutia obsahuje odôvodnenie rozhodnutia vydaného v zisťovacom konaní podľa § 29 ods. 13.

47. Podľa § 22 ods. 6 zákona EIA, príslušný orgán na základe žiadosti navrhovateľa môže vo výnimočnom prípade upustiť do 30 dní od doručenia žiadosti od požiadavky variantného riešenia navrhovanej činnosti najmä vtedy, ak nie je k dispozícii iná lokalita, alebo ak pre navrhovanú činnosť neexistuje iná technológia. Ak z pripomienok predložených k zámeru podľa § 23 ods. 4 vyplynie potreba posudzovania ďalšieho reálneho variantu navrhovanej činnosti, príslušný orgán uplatní požiadavku na dopracovanie ďalšieho variantu v konaní podľa tohto zákona.

48. Podľa § 23 ods. 1 zákona EIA, príslušný orgán do siedmich pracovných dní od doručenia zámeru podľa § 22 zašle zámer povolujúcemu orgánu, rezortnému orgánu, dotknutému orgánu a dotknutej obci. Príslušný orgán zverejní bezodkladne prostredníctvom webového sídla ministerstva zámer a oznámenie o predložení zámeru, ktoré obsahuje základné údaje o navrhovanej činnosti a základné údaje o navrhovateľovi. Základnými údajmi o navrhovanej činnosti sú názov, miesto realizácie, predmet činnosti a základnými údajmi o navrhovateľovi sú názov, adresa alebo sídlo navrhovateľa.

49. Podľa § 23 ods. 3 zákona EIA, dotknutá obec do troch pracovných dní od doručenia zámeru alebo oznámenia podľa odseku 2 informuje o ňom verejnosť na úradnej tabuli obce a zároveň oznámi, kde a kedy možno do zámeru nahliadnuť, v akej lehote môže verejnosť podávať pripomienky a miesto, kde sa môžu pripomienky podávať. Zámer musí byť verejnosti sprístupnený najmenej po dobu 21 dní od zverejnenia informácie o jeho doručení.

50. Podľa § 23 ods. 4 zákona EIA, rezortný orgán, povolujúci orgán, dotknutý orgán a dotknutá obec doručia písomné stanoviská k zámeru príslušnému orgánu do 21 dní od jeho doručenia; ak sa nedoručí písomné stanovisko v uvedenej lehote, stanovisko sa považuje za súhlasné. Verejnosť môže doručiť svoje písomné stanovisko k zámeru príslušnému orgánu do 21 dní od zverejnenia zámeru na webovom sídle ministerstva alebo od zverejnenia oznámenia podľa odseku 3; písomné stanovisko sa považuje za doručené, aj keď je doručené v stanovenej lehote prostredníctvom dotknutej obce.

51. Podľa § 24 ods. 1 zákona EIA, príslušný orgán informuje bezodkladne verejnosť na svojom webovom sídle, prípadne aj na svojej úradnej tabuli o

a) tom, že navrhovaná činnosť alebo jej zmena podlieha zisťovaciemu konaniu, posudzovaniu vplyvov, konaniu podľa § 19 a o skutočnosti, že navrhovaná činnosť alebo jej zmena podlieha posudzovaniu vplyvov presahujúcich štátne hranice, ak ide o tento prípad,

b) svojej právomoci na vydanie rozhodnutia k navrhovanej činnosti alebo jej zmene v zisťovacom konaní alebo v posudzovaní jej vplyvov a o povolujúcom orgáne,

c) tom, že od povolujúceho orgánu a príslušného orgánu možno získať informácie o navrhovanej činnosti alebo jej zmene, ktorá je predmetom konania,

d) povoleniach potrebných na realizáciu navrhovanej činnosti alebo jej zmeny,

e) odbornom stanovisku podľa § 18 ods. 1 písm. g), zámere podľa § 22 a 23, rozsahu hodnotenia podľa § 30 a správe o hodnotení činnosti podľa § 31,

f) čase, mieste a spôsobe, ktorým sa relevantné informácie sprístupnia verejnosti vrátane informácie o konaní verejného prerokovania,

g) podrobnostiach zabezpečenia účasti verejnosti v konaní vrátane informácií o povolujúcom orgáne, ktorému možno zasielať pripomienky alebo otázky, a o podrobnostiach o lehote na zaslanie pripomienok alebo otázok,

h) praktických informáciách o prístupe k správnomu konaniu a súdnemu konaniu podľa tohto zákona, najmä o prístupe verejnosti k opravným prostriedkom pred správnym orgánom a pred súdom a určenie štádia konania, v ktorom možno napadnúť rozhodnutia, skutky alebo nečinnosť,

i) iných informáciách dôležitých na vydanie záverečného stanoviska alebo povolenia.

52. Podľa § 24 ods. 2 zákona EIA, dotknutá verejnosť má postavenie účastníka v konaniach uvedených v tretej časti a následne postavenie účastníka v povolovacom konaní k navrhovanej činnosti alebo jej zmene, ak uplatní postup podľa odseku 3 alebo odseku 4, ak jej účasť v konaní už nevyplýva z osobitného predpisu. Právo dotknutej verejnosti na priaznivé životné prostredie, ktorá prejavila záujem na navrhovanej činnosti alebo jej zmene postupom podľa odseku 3 alebo odseku 4, môže byť povolením navrhovanej činnosti alebo jej zmeny alebo následnou realizáciou navrhovanej činnosti alebo jej zmeny priamo dotknuté.

53. Podľa § 24 ods. 3 písm. a) zákona EIA, verejnosť prejaví záujem na navrhovanej činnosti alebo jej zmene a na konaní o jej povolení podaním odôvodneného písomného stanoviska k zámeru podľa § 23 ods. 4.

54. Podľa § 29 ods. 3 zákona EIA, ak sa rozhoduje o tom, či sa navrhovaná činnosť alebo jej zmena bude posudzovať podľa tohto zákona, primerane sa použijú kritériá pre zisťovacie konanie uvedené v prílohe č. 10, pričom príslušný orgán prihliada aj na stanoviská podľa § 23 ods. 4.

55. Podľa § 29 ods. 10 zákona EIA, príslušný orgán si môže vyžiadať k zámeru alebo oznámeniu o zmene navrhovanej činnosti od navrhovateľa doplňujúce informácie na objasnenie pripomienok a požiadaviek vyplývajúcich zo stanovísk podľa odseku 9 alebo § 23 ods. 4, ktoré sú nevyhnutné na rozhodnutie o tom, či sa navrhovaná činnosť alebo jej zmena má posudzovať podľa tohto zákona.

56. Podľa § 29 ods. 13 zákona EIA, výroková časť rozhodnutia vydaného v zisťovacom konaní, okrem náležitostí ustanovených všeobecným predpisom o správnom konaní, obsahuje určenie, či sa navrhovaná činnosť alebo jej zmena má posudzovať podľa tohto zákona. Ak ide o rozhodnutie, v ktorom sa určilo, že navrhovaná činnosť alebo jej zmena nepodlieha posudzovaniu podľa tohto zákona, výroková časť rozhodnutia obsahuje aj podmienky, ktoré eliminujú alebo zmiernujú vplyv na životné prostredie.

57. Podľa § 29 ods. 15 zákona EIA, príslušný orgán zašle rozhodnutie vydané v zisťovacom konaní aj rezortnému orgánu, povolujúcemu orgánu, dotknutému orgánu, dotknutej obci a zverejní ho na svojom webovom sídle a zároveň na svojej úradnej tabuli, ak ju má k dispozícii.

58. Podľa § 63 ods. 1 zákona EIA, príslušný orgán pri posudzovaní vplyvov strategických dokumentov alebo navrhovaných činností alebo ich zmien zabezpečí vykonanie konzultácií s povolujúcim orgánom alebo schvaľujúcim orgánom, rezortným orgánom, dotknutým orgánom, dotknutou obcou a dotknutou verejnosťou, ktorá má možnosť zúčastniť sa konzultácií počas celého procesu posudzovania vplyvov.

59. Podľa § 63 ods. 2 zákona EIA, obsahom konzultácií medzi navrhovateľom, obstarávateľom a ostatnými subjektmi procesu posudzovania vrátane verejnosti môžu byť najmä a) doplňujúce informácie o strategickom dokumente a navrhovanej činnosti, b) informácie o možných vplyvoch strategického dokumentu a navrhovanej činnosti na životné prostredie vrátane zdravia, c) vzájomné oboznámenie sa so stanoviskami, d) doplnenie alebo upresnenie navrhovaných opatrení, e) obsah a rozsah poprojektovej analýzy.

60. Podľa § 64 zákona EIA, na konania podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní okrem a) konania podľa druhej a štvrtej časti zákona, b) osobitosti konania podľa § 20 ods. 1 a 3, c) upustenia od variantného riešenia podľa § 22 ods. 6, d) určenia obcí, v ktorých bude zámer k nahliadnutiu podľa § 23 ods. 2, e) určenia rozsahu hodnotenia a harmonogramu podľa § 30, f) konfliktu záujmov podľa § 63a, g) vydávania potvrdenia o súlade podľa § 37a.

61. Podľa § 65g ods. 1 zákona EIA, počas mimoriadnej situácie, núdzového stavu alebo výnimočného stavu vyhláseného v súvislosti s ochorením COVID-19 v konaniach, v ktorých sa vyžaduje vykonanie prerokovania alebo konzultácie, alebo ich vykonanie žiada účastník konania, rezortný orgán, povolujúci orgán, dotknutý orgán alebo dotknutá obec, sa tieto úkony vykonajú písomne v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe; príslušný orgán upovedomí navrhovateľa, povolujúci orgán, rezortný orgán, dotknutý orgán, dotknutú obec a ostatných účastníkov konania o tom, v akej lehote je možné podávať pripomienky k dokumentácii alebo k určenému rozsahu hodnotenia.

62. Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 71/1967 o správnom konaní (správny poriadok) v znení relevantnom pre prejednávanú vec (ďalej len „správny poriadok“), správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností.

63. Podľa § 3 ods. 2 správneho poriadku, správne orgány sú povinné postupovať v konaní v úzkej súčinnosti s účastníkmi konania, zúčastnenými osobami a inými osobami, ktorých sa konanie týka, a dať im vždy príležitosť, aby mohli svoje práva a záujmy účinne obhajovať, najmä sa vyjadriť k podkladu rozhodnutia, a uplatniť svoje návrhy. Účastníkom konania, zúčastneným osobám a iným osobám, ktorých sa konanie týka, musia správne orgány poskytovať pomoc a poučenia, aby pre neznalosť právnych predpisov neutrpeli v konaní ujmu.

64. Podľa § 3 ods. 4 správneho poriadku, správne orgány sú povinné svedomite a zodpovedne sa zaoberať každou vecou, ktorá je predmetom konania, vybaviť ju včas a bez zbytočných prietahov a použiť najvhodnejšie prostriedky, ktoré vedú k správne vybaveniu veci. Ak to povaha veci pripúšťa, má sa správny orgán vždy pokúsiť o jej zmierné vybavenie. Správne orgány dbajú na to, aby konanie prebiehalo hospodárne a bez zbytočného zaťažovania účastníkov konania a iných osôb.

65. Podľa § 21 ods. 1 správneho poriadku, správny orgán nariadi ústne pojednávanie, ak to vyžaduje povaha veci, najmä ak sa tým prispeje k jej objasneniu, alebo ak to ustanovuje osobitný zákon. Ak sa

má pri ústnom pojednávaní uskutočniť ohliadka, uskutočňuje sa ústne pojednávanie spravidla na mieste ohliadky.

66. Podľa § 23 ods. 1 správneho poriadku, účastníci konania a ich zástupcovia a zúčastnené osoby majú právo nazerať do spisov, robiť si z nich výpisy, odpisy a dostať kópie spisov s výnimkou zápisníc o hlasovaní alebo dostať informáciu zo spisov s výnimkou zápisníc o hlasovaní iným spôsobom.

67. Podľa § 32 ods. 1 správneho poriadku, správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Prítom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

68. Podľa § 32 ods. 2 správneho poriadku, podkladom pre rozhodnutie sú najmä podania, návrhy a vyjadrenia účastníkov konania, dôkazy, čestné vyhlásenia, ako aj skutočnosti všeobecne známe alebo známe správne orgánu z jeho úradnej činnosti. Rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje správny orgán. Údaje z informačných systémov verejnej správy a výpisy z nich, okrem údajov a výpisov z registra trestov, sa považujú za všeobecne známe skutočnosti a sú použiteľné na právne účely. Tieto údaje nemusí účastník konania a zúčastnená osoba správne orgánu preukazovať dokladmi. Doklady vydané správnym orgánom a obsah vlastných evidencií správneho orgánu sa považujú za skutočnosti známe správne orgánu z úradnej činnosti, ktoré nemusia účastník konania a zúčastnená osoba správne orgánu dokladovať.

69. Podľa § 33 ods. 2 správneho poriadku, správny orgán je povinný dať účastníkom konania a zúčastneným osobám možnosť, aby sa pred vydaním rozhodnutia mohli vyjadriť k jeho podkladu i k spôsobu jeho zistenia, prípadne navrhnúť jeho doplnenie.

70. Podľa § 46 správneho poriadku, rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

71. Podľa § 47 ods. 1 správneho poriadku, rozhodnutie musí obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní (rozklade). Odôvodnenie nie je potrebné, ak sa všetkým účastníkom konania vyhovuje v plnom rozsahu.

72. Podľa § 47 ods. 3 správneho poriadku, v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

73. Predmetom súdneho prieskumu je posúdiť zákonnosť rozhodnutia žalovaného, ktorým žalovaný potvrdil rozhodnutie Okresného úradu Banská Bystrica, odbor starostlivosti o životné prostredie, o tom, že navrhovaná činnosť „AVG – administratívne sídlo firmy a prevádzková hala“ sa nebude posudzovať podľa zákona EIA.

74. Žalobca v podanej správnej žalobe v prvom rade namietal, že si navrhovateľ (ďalší účastník 1/) nespĺnil svoju povinnosť podľa § 17 ods. 2 a § 18 zákona o životnom prostredí a žalovaný toto odobril. V tejto súvislosti správny súd konštatuje, že predmetná námietka je formulovaná veľmi všeobecne a nekonkrétne. Správny súd však má za to, že práve predložením zámeru prvostupňovému správne orgánu ako príslušnému orgánu štátnej správy na úseku posudzovania vplyvov na životné prostredie si navrhovateľ predmetné zákonné povinnosti splnil a uvedená žalobná námietka tak predstavuje skôr vyjadrenie nesúhlasu žalobcu s rozhodnutím tohto orgánu. Správny súd nezistil zo strany žalovaného ani porušenie § 3 ods. 4 správneho poriadku, ako to namietal žalobca, pretože sa vecou svedomite a zodpovedne zaoberal a použil prostriedky vedúce k správne vybaveniu veci za zachovania zásady hospodárnosti a ostatných povinností správneho orgánu obsiahnutých v predmetnom zákonne ustanovení.

75. Ďalšou podstatnou žalobnou námietkou bolo porušenie práva na úplné a presné informácie o životnom prostredí. V tejto súvislosti žalobca uvádzal, že správny orgán je povinný zverejniť všetky informácie dôležité pre vydanie akéhokoľvek rozhodnutia podľa zákona EIA, teda okrem samotného zámeru navrhovanej činnosti a jeho príloh aj vyjadrenia dotknutých orgánov, vyjadrenia verejnosti a doplňujúce informácie, pretože iba takýmto postupom sa môže reálne skonzumovať právo na informácie zo strany najširšej verejnosti. Nezverejnením týchto informácií podľa žalobcu „žalovaný sledoval šikanózný výklad zákona, ktorým sledoval materiálnu ujmu na informáciách o životnom prostredí a zároveň procesnú ujmu vo využívaní stanoviska verejnosti, alebo odvolanie podľa § 24 ods. 4 zákona o EIA“. K tomuto správny súd uvádza, že § 24 ods. 1 zákona EIA jasne stanovuje, aké skutočnosti zverejňuje príslušný orgán verejnosti na svojom webovom sídle, prípadne aj na svojej úradnej tabuli. V danej veci zo spisu vyplýva, že tento postup bol dodržaný. Ani samotný žalobca nenamietal nezverejnenie zámeru s prílohami v súlade so zákonom, namietal len to, že podľa jeho názoru by sa mali zverejňovať aj ďalšie dokumenty a to vyjadrenia dotknutých orgánov, vyjadrenia

verejnosti a doplnujúce informácie. Správne orgány si teda splnili svoju zákonnú povinnosť zverejnenia v súlade s ust. § 24 ods. 1 zákona EIA. Žalobca v správnej žalobe vedie skôr polemiku o správnosti či dokonalosti transpozície Aarhuského dohovoru a Smernice EIA do slovenského právneho poriadku a poskytuje vlastný výklad zákona.

76. V tejto súvislosti správny súd poukazuje aj na bod 21. rozsudku Najvyššieho správneho súdu SR sp. zn. 3Svk/22/2022 a v ňom citovanú judikatúru, v zmysle ktorej možno skonštatovať, že podľa príslušných ustanovení § 24 ods. 1 zákona EIA príslušný orgán má povinnosť zverejniť informácie o navrhovanej činnosti alebo jej zmene (napr. kde možno získať informácie o zmene navrhovanej činnosti, o prístupe verejnosti) a podľa § 29 zákona EIA zverejňuje napr. oznámenie o zmene navrhovanej činnosti, kde možno do zámeru nahliadnuť a či a kedy k nemu možno zasielať pripomienky. Žiadne ustanovenie zákona EIA nestanovuje povinnosť príslušného orgánu zverejňovať stanoviská dotknutých orgánov.

77. Ak žalobca odkazuje na ustanovenie § 24 ods. 1 písm. i) zákona EIA, podľa ktorého príslušné správne orgány zverejňujú aj iné informácie dôležité na vydanie záverečného stanoviska alebo povolenia, správny súd poukazuje na rozsudok Najvyššieho správneho súdu SR sp. zn. 3Svk/21/2023, v ktorom tento skonštatoval, že „toto ustanovenie je podľa kasačného súdu potrebné vykladať tak, že neupravuje povinnosť sprístupňovať iné dokumenty ako sú uvedené v danom ustanovení (tieto zákonodarcia presne určil), ale týka sa informácií nezachytených v dokumente. Navyše, ak toto ustanovenie odkazuje na „povolenie“, toto treba vykladať v súlade s definíciou tohto pojmu stanovenou v § 3 zákona EIA, pričom ide o rozhodnutie v nasledujúcom povoľovacom konaní a nie o rozhodnutie vydané v zisťovacom konaní, ktoré je predmetom posudzovanej veci. Rovnako, ani Smernica EIA, ktorá v čl. 6 ods. 2 upravuje zverejňovanie informácií o navrhovanej činnosti, nestanovuje povinnosť aktívne zverejňovať vyjadrenia dotknutých orgánov či verejnosti. V čl. 6 ods. 2 Smernice EIA je stanovená povinnosť zverejniť výslovne žiadosť o povolenie a následne povinnosť pre členské štáty zverejniť informácie o konaní, medzi ktoré patrí aj informovanie o dostupnosti relevantných informácií a o možnostiach získania týchto informácií (čl. 6 ods. 2 písm. f) Smernice EIA).“

78. Správny súd poukazuje na to, že žalobca majúci v konaní postavenie dotknutej verejnosti sa predmetného konania zúčastnil, správne orgány s ním riadne konali a boli mu zabezpečené všetky s tým súvisiace procesné práva, prvostupňový správny orgán upovedomil účastníkov konania (vrátane žalobcu) o podkladoch pre vydanie rozhodnutia zo zisťovacieho konania a možnosti sa pred vydaním rozhodnutia vyjadriť k jeho podkladu i k spôsobu zistenia, poprípade navrhnúť jeho doplnenie, žalobcovi bolo umožnené vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia, bol s nimi oboznámený, mal možnosť podať vo veci odvolanie a túto možnosť aj v konaní využil. Podľa obsahu administratívneho spisu žalobca sa k zámeru navrhovanej činnosti vyjadroval podaním zo dňa 05.09.2021. Po získaní všetkých stanovísk mu bolo zo strany prvostupňového správneho orgánu doručené upovedomenie o podkladoch pre vydanie rozhodnutia zo zisťovacieho konania. Následne sa žalobca znova vyjadril podaním zo dňa 25.10.2021, rovnako vo veci podával odvolanie proti prvostupňovému rozhodnutiu. Jeho procesné práva teda boli v konaní zachované.

79. Pokiaľ žalobca v súvislosti s vyššie uvedenou námietkou namietal aj to, že adresátom rozhodnutia je len navrhovateľ a nie najširšia verejnosť, v tomto sme správny súd konštatuje, že napádané rozhodnutia obsahujú všetky zákonom ustanovené náležitosti, vrátane správneho označenia adresáta resp. účastníkov konania a teda predmetnú námietku vyhodnotil správny súd ako nedôvodnú.

80. Pokiaľ žalobca naznačoval v správnej žalobe, že bolo povinnosťou správnych orgánov poskytnúť mu v zmysle čl. 4 Aarhuského dohovoru informácie, táto námietka žalobcu bola v správnej žalobe uvádzaná len veľmi okrajovo a všeobecne bez bližšej konkretizácie. Z administratívneho spisu však vyplýva, že žalobca žiadal o zaslanie všetkých informácií o životnom prostredí vo forme zaobstaraných podkladov. V súvislosti s odkazom na čl. 4 Aarhuského dohovoru, tento sa netýka účasti verejnosti na rozhodovacích procesoch, ale všeobecného prístupu k informáciám o životnom prostredí na žiadosť verejnosti. Zákonom, ktorý upravuje všeobecný prístup verejnosti k informáciám (aj o životnom prostredí), je zákon č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám v z.n.p.. Ako bolo aj opakovane judikované Najvyšším správnym súdom SR (resp. predtým Najvyšším súdom SR), vzťah medzi zákonom o slobodnom prístupe k informáciám a inými osobitnými úpravami je komplementárny, nie vylučujúci (napr. rozsudok sp. zn. 1Sžik/3/2021). Je vecou žiadateľa, aby si zvolil právny režim prístupu k informáciám, ktorý pre seba považuje za najvhodnejší, spravidla v závislosti od svojho postavenia a vzťahu k orgánu, od ktorého informácie požaduje. Vzhľadom na to, že ide o návrhové konanie, že režim vybraného zákona sa na neho bude vzťahovať počas celého procesu vybavovania žiadosti o informácie. Voľba konkrétneho právneho režimu a postupu je spojená s „rizikom“, že si zvolí právnu úpravu, postupom podľa ktorej nedosiahne najpriaznivejší možný výsledok (napr. rozsah informácií môže byť limitovaný, existuje poplatková povinnosť) v porovnaní s inou do úvahy prichádzajúcou právnou úpravou

(rozsudky sp. zn. 5Sžik/3/2020 a sp. zn. 3Svk/12/2021). Aplikujúc tieto východiská na daný prípad, žalobca si mohol zvoliť, akým spôsobom bude prijímať informácie z administratívneho spisu a keby podal žiadosť o informácie podľa zákona o slobodnom prístupe k informáciám, otázka prístupu verejnosti (v širšom slova zmysle) k vyžiadaným informáciám by bola riešená v samostatnom konaní. Keďže ale žalobca uplatňoval svoje práva ako účastník konania podľa Správneho poriadku, jeho žiadosť nespadá pod rozsah čl. 4 Aarhuského dohovoru (porovnaj aj rozsudok Najvyššieho správneho súdu SR sp. zn. 3Svk/22/2022).

81. Žalobca ďalej v správnej žalobe namietal, že prvostupňový správny orgán neakceptoval jeho pripomienky, ktoré zmierňujú alebo eliminujú vplyv na životné prostredie a ich neakceptáciu riadne neodôvodnil. V správnej žalobe však žalobca uvádza v tejto súvislosti len všeobecné konštatovania, nešpecifikuje presne, ktoré konkrétne jeho pripomienky nemali byť v konaní zohľadnené a zapracované. Samotný žalobca uvádza, že si je vedomý toho, že nemá právny nárok na implementáciu jednotlivých jeho pripomienok alebo námietok do rozhodnutia správneho orgánu a skôr vytyka správne orgánu, že ho pripomienky žalobcu neinšpirovali, aby do rozhodnutia vložil aj nejaké vlastné pripomienky. V tomto smere možno skonštatovať, že pokiaľ z obsahu jednotlivých stanovísk dotknutých, rezortných alebo povoľujúcich orgánov nevyplýva pre správny orgán potreba doplniť aj vlastné zmierňujúce alebo eliminujúce podmienky, takýto postup nie je v rozpore so žiadnym zákonným ustanovením. To, že správny orgán neuviedol iné podmienky, než tie, ktoré sú obsiahnuté v prvostupňovom rozhodnutí, neznamená, že by sa vecou dôsledne nezaoberal. Správny súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Sžo/89/2015 z 23.02.2017, podľa ktorého zo žiadneho zákona Slovenskej republiky, ani z Aarhuského dohovoru, nevyplýva právny nárok občianskych združení a zainteresovanej verejnosti, aby ich pripomienkam, ktoré podávajú v procese posudzovania vplyvov na životné prostredie, bolo vyhovené. Správny súd sa nestotožnil ani s námietkou žalobcu, že by prvostupňový správny orgán neodôvodnil, prečo žalobcom navrhované zmierňujúce alebo eliminujúce opatrenia nezakomponoval do svojho rozhodnutia. K jednotlivým opatreniam sa prvostupňový správny orgán vyjadril na strane 10 prvostupňového rozhodnutia, pričom toto odôvodnenie je možné považovať za dostatočné a vzhľadom na to, že žalobca v správnej žalobe svoju námietku bližšie nekonkretizuje, správny súd viazaný rozsahom a dôvodmi podanej žaloby nemôže konkrétne námietky dohľadávať za žalobcu.

82. K námietke žalobcu o tom, že rozhodnutia správnych orgánov neobsahujú konkrétne zmierňujúce opatrenia, ale obsahujú iba uvedenie všeobecných právnych povinností, ktoré vyplývajú z právnych predpisov a ktorými je navrhovateľ viazaný bez ohľadu na to, či sú uvedené v rozhodnutí, správny súd uvádza, že podľa § 29 ods. 13 zákona EIA v prípade, že prvostupňový správny orgán rozhodne o ďalšom neposudzovaní navrhovanej činnosti alebo jej zmeny, uvedie vo výroku rozhodnutia podmienky, ktoré eliminujú alebo zmierňujú vplyv na životné prostredie. Kritériá obsahu ani formy podmienok, ktoré eliminujú alebo zmierňujú vplyv na životné prostredie, však nie sú predmetom tohto zákonného vymedzenia.

83. Pokiaľ žalobca namietal, že prvá podmienka, aby navrhovateľ zabezpečil všetky priestory, kde sa nakladá s nebezpečnými látkami, pred únikom týchto látok do životného prostredia, je len miernejšou formuláciou § 36 a § 37 vodného zákona, správny súd sa stotožňuje s argumentáciou žalovaného v tom smere, že uvedená podmienka nesúvisí s vypúšťaním vôd do povrchových vôd ani do podzemných vôd, nakoľko pri manipulácii so znečisťujúcimi látkami sa nejedná o vypúšťanie vôd do podzemných vôd alebo povrchových vôd. Navyše, spôsob, akým je uvedená podmienka v prvostupňovom rozhodnutí formulovaná, je o niečo širšia, než je rozmer či predmet vodného zákona, týka sa aj iných zložiek životného prostredia, napr. pôdy.

84. K námietke žalobcu o tom, že podmienka uprednostnenia prirodzene rastúcich druhov rastlín pred exotickými, miestne nepôvodnými druhmi bez ďalšieho vyplýva z ustanovenia § 7 zákona o ochrane prírody a krajiny, správny súd sa opäť stotožnil s argumentom žalovaného, že na výsadbu a pestovanie nepôvodných druhov rastlín sa v zmysle § 7 ods. 3 zákona o ochrane prírody a krajiny vyžaduje súhlas orgánu ochrany prírody. Avšak vyhláška Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky č. 170/2021 Z. z., ktorou sa vykonáva zákon o ochrane prírody a krajiny, v prílohách č. 2 a 3 obsahuje zoznam nepôvodných druhov rastlín, ktoré sa môžu vysádzať alebo pestovať bez akéhokoľvek súhlasu orgánu ochrany prírody. Preto uvedenou podmienkou obsiahnutou v prvostupňovom rozhodnutí prvostupňový správny orgán vylúčil možnosť vysádzať v dotknutej lokalite aj nepôvodné druhy rastlín, na ktoré sa súhlas orgánu ochrany prírody nevyžaduje, a teda prvostupňový správny orgán reguluje danú oblasť prísnejšie ako zákonodarca.

85. Podmienky uvedené vo výrokovej časti prvostupňového správneho rozhodnutia tak nemožno považovať za podmienky uložené v rozpore s § 46 správneho poriadku v spojení s § 29 ods. 13 zákona EIA.

86. K námietke žalobcu o porušení princípu rovnosti účastníkov konania v administratívnom konaní, žalobca uviedol, že toto porušenie vidí v odôvodnení rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu, keď tento podľa názoru žalobcu vychádzal len z podaní dotknutých orgánov a nebral do úvahy pripomienky žalobcu a tiež uvedené porušenie vidí v tom, že žalovaný takýto postup prvostupňového správneho orgánu považuje za zákonný. V tejto súvislosti žalobca namieta aj to, že žalovaný sa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia zákonným spôsobom nevysporiadal s pripomienkami žalobcu ako dotknutej verejnosti. Žalobca namieta, že správne orgány nemajú ochotu zaoberať sa pripomienkami žalobcu a z ich strany ide o šikanózne vykonávanie „úradníckej práce“.

87. Aj túto námietku vyhodnotil správny súd ako nedôvodnú. Žalobca v tomto smere v podstate prezentuje len svoj nesúhlas s napadnutým, ako aj s prvostupňovým, správnym rozhodnutím, avšak nevyhovenie argumentácii žalobcu nemožno automaticky vnímať ako nedostatočné vysporiadanie sa s jeho námietkami či absentujúcu kvalitu rozhodnutí orgánov verejnej správy. Z obsahu rozhodnutí administratívnych orgánov je zrejmé, že tieto nevychádzali len z vyjadrení dotknutých orgánov, ale náležite a rozsiahlo uviedli aj pripomienky žalobcu a riadne sa s nimi aj vysporiadali. Prvostupňový správny orgán uviedol a vyhodnotil všetky pripomienky žalobcu – aj tie, ktoré žalobca uvádzal v podaní zo dňa 05.09.2021 (vyhodnotené správnym orgánom predovšetkým na stranách 10 až 11 prvostupňového rozhodnutia) aj tie, ktoré uvádzal žalobca v podaní zo dňa 25.10.2021 (vyhodnotené na stranách 23 až 24 prvostupňového rozhodnutia). Žalovaný sa s jednotlivými odvolacími námietkami žalobcu vysporiadal na stranách 7 až 11 napadnutého rozhodnutia. Tvrdenie žalobcu o nevysporiadaní sa s jeho pripomienkami či argumentáciou tak nemá oporu v administratívnom spise a nakoľko žalobca nijako bližšie nešpecifikoval, s ktorou konkrétnou pripomienkou alebo s ktorou konkrétnou odvolacou námietkou sa správne orgány nevysporiadali vôbec alebo dostatočne, správny súd nemohol bližšie preskúmať takto všeobecne namietanú skutočnosť. Ako už bolo konštatované aj vyššie, tvrdenie žalobcu je skôr prejavom nesúhlasu s obsahom napadnutých rozhodnutí.

88. Pokiaľ žalobca v žalobe namieta, že posudzovaná činnosť mala byť riešená okrem nulového variantu aj v ďalších alternatívnych variantoch, tak ani tieto námietky neboli dôvodné. Žalobca namieta v správnej žalobe absenciu variantného riešenia z hľadiska životného prostredia. Bližšie však túto požiadavku resp. námietku nijako nekonkretizoval. V súlade s ust. § 22 ods. 6 zákona EIA príslušný orgán na základe žiadosti navrhovateľa môže vo výnimočnom prípade upustiť do 30 dní od doručenia žiadosti od požiadavky variantného riešenia navrhovanej činnosti najmä vtedy, ak nie je k dispozícii iná lokalita, alebo ak pre navrhovanú činnosť neexistuje iná technológia. Príslušný orgán uplatní požiadavku na dopracovanie variantného riešenia aj, ak táto potreba vyplynie z pripomienok predložených k zámeru navrhovanej činnosti. V danej veci, ako aj správne orgány uviedli, navrhovaná činnosť sa má realizovať na pevne zvolenom pozemku, na parcele vo vlastníctve navrhovateľa, preto nebolo možné ju variantne posudzovať z lokálneho hľadiska. Technologické a stavebné parametre stavby sú prispôsobené predpokladanému účelu a teda nie je možné navrhovanú činnosť posudzovať variantne ani z technologického hľadiska. V rámci administratívneho konania zo žiadneho doručeného stanoviska (ani žalobcovho) nevyplývala konkrétna pripomienka, z ktorej by vzišla reálna potreba dopracovania ďalšieho variantu navrhovanej činnosti. Z obsahu jednotlivých stanovísk vyplývalo, že navrhovaná činnosť nebude predstavovať podstatný nepriaznivý vplyv na životné prostredie, ale porovnateľné zaťaženia prostredia s pôvodne posudzovaným stavom. Vyššie uvedené skutočnosti boli obsiahnuté aj v odôvodnení rozhodnutí správnych orgánov, preto neobstojí námietka žalobcu, že by dôvodnosť upustenia od variantnosti riešenia nemala byť riadne odôvodnená. Správny poukazuje aj na to, že v samotnej správnej žalobe žalobca absenciu variantného riešenia len všeobecne konštatuje, ale nijako bližšie nekonkretizuje žiadnu skutočnosť, z ktorej by vzišla potreba iného variantného riešenia. Vzhľadom na uvedené správny súd vyhodnotil postup správnych orgánov ako opodstatnený a súladný so zákonom, keď situáciu vyhodnotili ako výnimočnú situáciu, kedy bolo prípustné a dôvodné upustiť od variantného riešenia na základe žiadosti navrhovateľa.

89. K žalobnej námietke o nedostatočnom odôvodnení a arbitrárnosti rozhodnutí správnych orgánov správny súd uvádza, že napadnuté rozhodnutie, rovnako ako aj prvostupňové rozhodnutie, obsahujú všetky podstatné náležitosti rozhodnutia správneho orgánu. Pokiaľ žalobca namieta, že v odôvodnení absentuje správna úvaha orgánov verejnej správy, resp. že sa tieto nevysporiadali s námietkami žalobcu, tak toto tvrdenie žalobcu nemá oporu v administratívnom spise. Z oboch rozhodnutí správnych orgánov je zrejmé, že sa námietkami žalobcu riadne zaoberali a jednotlivo sa ku každej podstatnej námietke žalobcu aj vyjadrovali a túto vyhodnocovali s uvedením konkrétnych dôvodov, prečo tú ktorú námietku nepovažovali za opodstatnenú. Žalobca v správnej žalobe ani náležite nekonkretizuje, s ktorými jeho námietkami sa údajne správne orgány nevysporiadali a v tomto smere nie je úlohou správneho súdu dôvody žalobných námietok iniciatívne dohľadávať. Tvrdenie žalobcu o nedostatočnom

odôvodnení rozhodnutí je skôr len prejavom žalobcovho nesúhlasu s obsahom napádaných rozhodnutí, nezakladá to však vadu nepreskúmateľnosti rozhodnutí. Správne orgány sa jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnali so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré boli pre ich rozhodnutia vo veci podstatné a právne významné. Obdobne ako sa uplatňuje aj pri posudzovaní kvality súdnych rozhodnutí, možno konštatovať, že správne orgány nemusia dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam. To, že odôvodnenie rozhodnutia nezodpovedá predstavám účastníka konania nemá automaticky za následok absenciu jeho riadneho odôvodnenia či jeho arbitrárnosť.

90. Na tomto mieste správny súd poukazuje aj na to, že žalobca práve v časti týkajúcej sa jeho námietky o nedostatočnom odôvodnení a arbitrárnosti preskúmaných rozhodnutí, tieto námietky zakladá na citovaných stadiach rozhodnutí, avšak po oboznámení sa s obsahom preskúmaných rozhodnutí správny súd zistil (rovnako ako to namietal aj žalovaný), že tieto citované časti sa v skutočnosti v rozhodnutiach správnych orgánov, o ktorých preskúmanie ide, nenachádzajú. Konkrétne ide napríklad o bod 81. správnej žaloby, v ktorom žalobca údajne cituje z prvostupňového rozhodnutia, avšak takýto text sa v prvostupňovom rozhodnutí na žalobcom uvedenej strane 12. vôbec nenachádza. Obdobne to platí aj o bodoch 93. až 95. správnej žaloby, ktoré by mali byť citáciami z rozhodnutia žalovaného, no uvedené rozhodnutie citované znenia neobsahuje. Žalobca tak zjavne pri formulovaní žalobných námietok vychádzal aj z iných ním podávaných žalôb v iných konaniach a zrejme omylom ponechal v správnej žalobe citácie z iných rozhodnutí, ktoré nie sú predmetom prieskumu v tomto konkrétnom prejednávacom prípade. Aj vzhľadom na to, že námietky žalobcu, ktorými odôvodňuje nedostatočné odôvodnenie a arbitrárnosť rozhodnutí správnych orgánov, sa v týchto rozhodnutiach nenachádzajú, správny súd vyhodnotil predmetnú žalobnú námietku ako nedôvodnú.

91. Za nedôvodnú považuje správny súd aj žalobnú námietku ohľadom nezvolania konzultácií podľa § 63 zákona EIA. Žalobca v správnej žalobe odôvodňoval svoju námietku ohľadom nevykonania konzultácií tým, že keby konzultácia bola zvolaná, nielenže by mal príležitosť získať potrebné podklady, ale na základe diskusie by mohol „vyfiltrovať“ ich rozsah tak, aby bol menší. Súčasne by sa v rámci odbornej diskusie mohli vyjasniť jednotlivé stanoviská, konfrontovať ich so stanoviskami ostatných, tiež by sa tým vytvoril priestor na zmierné riešenie veci. Správny súd dospel k záveru, že správny orgán nepochybil, ak nepristúpil k zvolaniu konzultácie po oboznámení sa so stanoviskami dotknutých orgánov, rezortných orgánov, povoľujúcich orgánov, ako aj samotného žalobcu, keď vyhodnotil a usúdil, že vzhľadom na obsah týchto vyjadrení nie je nutné zvoliť konzultácie. Je zrejmé, že z vyjadrení všetkých zainteresovaných vyplynulo, že nemajú žiadne namietavé, protichodné stanoviská, nenavrhl konzultácie (s výnimkou žalobcu), všetky stanoviská sú kladné s odkazom na nutnosť dodržania príslušných právnych predpisov pre tú-ktorú oblasť. Keďže neexistoval rozpor medzi jednotlivými stanoviskami a tieto boli všetky súhlasné, nie je opodstatnená námietka žalobcu v tom smere, že by sa v rámci konzultácii mali konfrontovať stanoviská zainteresovaných resp. hľadať zmierné riešenie veci. Pokiaľ ide o stanovisko žalobcu, resp. prípadný rozpor ostatných stanovísk so žalobcovým, žalobca sa dožadoval konzultácie voči navrhovanej činnosti, pričom uplatnil požiadavky, ktoré evidentne s ňou nesúviseli. Preto pri vyhodnotení vo vzájomnom kontexte stanovísk jednotlivých orgánov a všeobecne a neadresne koncipovaných požiadaviek žalobcu, nebolo potrebné zvoliť konzultácie s prihliadnutím na ich účel definovaný v § 63 zákona EIA. Za daného stavu nemôže dôjsť ani k porušeniu smerníc 2011/92/EU a 2014/52/EU, keďže nebolo namieste riešiť ne/zhodu v požiadavkách verejnosti s následnou realizáciou projektu. Ani v správnej žalobe žalobca neuvádza konkrétne žalobné námietky, ktorými by odôvodňoval potrebu vykonania konzultácii – s vymedzením, aké skutočnosti si vyžadovali, aby boli medzi účastníkmi konania a zúčastnenými orgánmi konfrontované a vyjasňované, prečo nepostačovalo zaujatie stanovísk a vyjadrení v takom rozsahu, aké boli v písomnej podobe realizované v administratívnom konaní.

92. Pokiaľ žalobca namieta, že nevykonaním konzultácie došlo k porušeniu jeho práva efektívne hájiť svoje záujmy (resp. záujmy verejnosti) podľa správneho poriadku či Aarhuského dohovoru, správny súd konštatuje, že žalobca náležite nekonkretizuje, v čom spočíva porušenie tohto práva. Jeho námietka je len vo všeobecnej rovine. Úlohou správneho súdu nie je vyhľadávať dôvody nezákonnosti rozhodnutia za žalobcu. Nestačí tvrdiť s odkazom na konkrétne zákonné ustanovenie, že toto bolo porušené, ak zároveň žalobca nevedie, v čom sa tvrdené porušenie zákona prejavilo na právach účastníka. Žalobca síce v správnej žalobe uvádza, čo je účelom konzultácie a že v prípade nevykonania konzultácie došlo k ukráteniu na jeho právach účinne hájiť záujmy na ochrane životného prostredia, avšak ani takéto tvrdenia žalobcu nie sú dostatočne konkrétne. Správny súd preto uvedenú námietku vyhodnotil ako nekonkrétnu a neopodstatnenú.

93. Správny súd poukazuje aj na rozsudok Najvyššieho správneho súdu SR sp. zn. 6Svk/38/2023, v ktorého bode 47. sa uvádza, že z obsahu § 63 zákona EIA nevyplýva, že by sa konzultácie za každých

okolností museli realizovať výslovne ústnou formou. Okrem toho možno poukázať na skutočnosť, že samotný článok 6 a 7 Aarhuského dohovoru predpokladá, že účasť verejnosti na rozhodovaniach o vymedzených činnostiach môže byť realizovaná nielen ústnou formou, keď ustanovuje, že spôsoby účasti verejnosti umožnia verejnosti predložiť písomné alebo v prípade potreby na verejnom prerokovaní alebo preskúmaní so žiadateľom akékoľvek pripomienky, informácie, analýzy alebo názory, ktoré považuje za dôležité vo vzťahu k navrhovanej činnosti.

94. V súvislosti s predmetnou námietkou správny súd poukazuje aj na to, čo uvádzal aj žalovaný vo vyjadrení k správnej žalobe, že dňa 09.04.2020 nadobudla účinnosť novela zákona EIA, ktorá v ustanovení § 65g ods. 1 tohto zákona zaviedla pre príslušné orgány počas trvania mimoriadnej situácie, núdzového stavu alebo výnimočného stavu vyhláseného v súvislosti s ochorením COVID-19 povinnosť uskutočňovať konzultácie písomnou formou. V priebehu prvostupňového ako aj druhostupňového konania bola stále platná vyhlásená mimoriadna situácia, dokonca v priebehu druhostupňového konania platil aj núdzový stav, preto prvostupňový správny orgán a žalovaný by boli oprávnení v zmysle § 65g ods. 1 zákona EIA realizovať len písomné konzultácie.

95. Prvostupňový správny orgán dal listom zo dňa 25.10.2021 v súlade s § 23 ods. 1 a § 33 ods. 2 správneho poriadku účastníkom konania možnosť vyjadriť sa k podkladu rozhodnutia a navrhnúť jeho doplnenie, teda správny súd je toho názoru, že jeho práva boli v konaní v plnej miere zachované.

96. Z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Sžp 2/2011 vyplýva, že ak žalobca poukazuje na skutočnosť, že postupom správnych orgánov mu bola odňatá možnosť ochrany jeho práv, musí uviesť, pri ktorom procesnom úkone sa tak malo stať, aké vyjadrenia chcel v priebehu správneho konania uplatniť a čo je dôsledkom znemožnenia ich uplatnení, teda aké subjektívne právo žalobcu malo byť v tejto súvislosti porušené a musí tak urobiť v zákonom stanovenej lehote na podanie žaloby, inak súd na tvrdené dôvody nemôže prihliadnuť. Žalobca je povinný sústrediť (koncentrovať) tvrdenia o nezákonnosti rozhodnutia prostredníctvom žalobných bodov v zákonom stanovenej lehote. Práve preto právna úprava vyžaduje už pri podaní žaloby (aj jej spísaní) kvalifikované právne zastúpenie. Žalobca je už v žalobe povinný uviesť všetky dôvody (skutkové aj právne), pre ktoré považuje napadnuté rozhodnutie za nezákonné, pretože na neskôr prednesené dôvody nezákonnosti nie je možné prihliadnuť.

97. Ďalšou žalobnou námietkou žalobcu bolo rozhodovanie žalovaného v rozpore s ústavou a eurokonformným výkladom. Avšak uvedená námietka je zo strany žalobcu opäť formulovaná len veľmi všeobecne, bez konkrétnych tvrdení. Na takto všeobecnú námietku nie je ani možné zo strany správneho súdu reagovať. Z bodu 150. správnej žaloby je zrejmé, že samotný žalobca si je vedomý, že mnohé z jeho argumentov a tvrdení sú len všeobecnej povahy. Dokonca v bode 150. správnej žaloby žalobca tučným zvýrazneným písmom žiada, aby súd poskytol žalobcovi usmernenie, ktoré právne vzťahy sú pre neho rozhodujúce a na ktorú časť žaloby sa má ďalej zamerať a to na základe predbežného preskúmania žaloby a súdneho spisu.

98. K uvedenému správny súd uvádza, že v správnom súdnictve pri tomto konkrétnom žalobnom type je úlohou žalobcu dostatočne konkrétne špecifikovať jednotlivé žalobné body a v prípade používania citácií z judikatúry aj uviesť prepojenie citovaného s prejednávanou vecou. V správnom súdnictve pri všeobecnej správnej žalobe platí navyše prísna koncentračná zásada a žalobca môže rozšíriť správnu žalobu alebo doplniť správnu žalobu o ďalší žalobný návrh alebo o ďalšie žalobné body len v lehote stanovenej na podanie žaloby (§ 183 SSP). V záujme zachovania zásady nestrannosti správneho súdu a zásady rovnosti účastníkov konania správny súd nielenže nie je povinný, ale ani oprávnený, dohľadávať žalobné body za žalobcu a nahrádzať či dopĺňať jeho príliš všeobecnú argumentáciu. Navyše v predmetnom konaní je žalobca právne zastúpený a preto usmernenie o náležitostiach žaloby či kvalitatívnych požiadavkách na formuláciu žalobných bodov by malo byť žalobcovi zabezpečené jeho právnym zástupcom a túto úlohu nemôže nahrádzať správny súd.

99. Z vyššie uvedených dôvodov správny súd rozhodol tak, že správnu žalobu ako nedôvodnú podľa § 190 SSP zamietol.

100. O trovách konania správny súd rozhodol podľa § 167 ods. 1 SSP (a contrario), podľa ktorého má právo na náhradu trov konania v správnom súdnictve len taký žalobca, ktorý bol v konaní celkom alebo sčasti úspešný. Žalobca nebol v konaní úspešný, preto mu správny súd právo na náhradu trov konania nepriznal. Správny súd zároveň nezistil podmienky pre priznanie náhrady trov konania žalovanému, nakoľko takáto možnosť existuje len vtedy, ak to možno spravodlivo požadovať. Ďalším účastníkom konania správny súd právo na náhradu trov konania nepriznal, nakoľko im správny súd neuložil žiadnu povinnosť, v súvislosti s plnením ktorej by im mali trovy konania vzniknúť a správny súd nezistil dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by umožňovali postup podľa § 169 druhá veta SSP.

Tento rozsudok bol prijatý senátom správneho súdu v pomere hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustná kasačná sťažnosť, ktorú môže podať účastník konania, ak bolo rozhodnuté v jeho neprospech (§ 442 ods. 1 SSP).

Kasačná sťažnosť musí by podaná v lehote jedného mesiaca od doručenia rozhodnutia Správneho súdu v Banskej Bystrici oprávnenému subjektu (§ 443 ods. 1 SSP).

Kasačná sťažnosť sa podáva na správnom súde, ktorý napadnuté rozhodnutie vydal (§ 444 ods. 1 SSP). Kasačnú sťažnosť možno odôvodniť len tým, že správny súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že

- a) na rozhodnutie vo veci nebola daná právomoc súdu v správnom súdnictve,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník konania, nemal procesnú subjektivitu,
- c) účastník konania nemal spôsobilosť samostatne konať pred krajským súdom v plnom rozsahu a nekonal za neho zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už skôr právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už skôr začalo konanie,
- e) vo veci rozhodol vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený krajský súd,
- f) nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- g) rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci,
- h) sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu,
- i) nerešpektoval záväzný právny názor, vyslovený v zrušujúcom rozhodnutí o kasačnej sťažnosti alebo
- j) podanie bolo nezákonne odmietnuté.

(2) Dôvod kasačnej sťažnosti uvedený v odseku 1 písm. g) až i) sa vymedzí tak, že sťažovateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Dôvod kasačnej sťažnosti nemožno vymedziť tak, že sťažovateľ poukáže na svoje podania pred správnym súdom.

V kasačnej sťažnosti sa musí okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 57 uviesť: a) označenie napadnutého rozhodnutia, b) údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené, c) opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 sa podáva, d) návrh výroku rozhodnutia. Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti.

Kasačnú sťažnosť je potrebné predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší účastník konania dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, správny súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

Sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ v prípade konania o správnej žalobe podľa § 6 ods. 2 písm. c/ (správne žaloby v sociálnych veciach) nemusí byť v konaní o kasačnej sťažnosti zastúpený advokátom (§ 449 ods. 2 písm. b/ SSP).